Ovidiu Bufnilă – Luna pe din dou

Cel mai mic roman de

Ovidiu Bufnilă

În anul 2000 am fost smulşi cu violenţă din bula digitală în care pluteam prin câmpul informaţional universal. La prima vedere ai fi zis că suntem reali de vreme ce de mii de ani eram aruncaţi de colo, colo de furtuna nebună, nebună de legat care năuceşte europele, Americile, africile, asiile, australiile şi antarcticile şi întreaga enciclopedie până departe, în adâncurile neştiute ale universului plin de universuri.

Depinde însă cum priveşti lucrurile. Linia mea de orizont, curbată de furtună, ar putea fi marginea conţinătorul meu. Sau ar putea veni înspre mine dinlăuntrul meu organizând simetriile sau punând la cale ruperile de ritm.

La prima vedere ai zice că suntem doar puncte mişcătoare în plasa de puncte cu care ochiul pescuieşte realitatea.

Realitatea?

E peştele acela dolofan care se zbate aparent în plasele puturoase ale cuterului săltăreţ pe valurile înspumate ale atlanticelor dar care te soarbe cu perversitate înăuntrul său transformându-te fie în confetti, fie în benzi luminoase.

Ca şi cum ai fi tocat mărunt, mărunt!

Enciclopedia a tocat mărunt, mărunt milioane de oameni. Numai ea, curveta, ha, ha, ha, i-a tocat, praf i-a făcut! I-a atomizat aşa cum îi atomizează mulţimea masificându-i iluzoriu, dându-le un fals sentiment de apartenenţă.

Gata, gata şi eu să fiu atomizat! Gata, gata să fiu furtunizat de furtuna asta enciclopedică nebună, nebună de legat!

Click. Click.

Iată-mă.

Poate că sunt doar un cuvânt. Poate că sunt o reprezentare. O imagine, ceva.

O fulguraţie. Un bip, bip. Bip. Bop. Bibula. Bibulala.

Dar acum, când creierul se digitalizează înăuntrul comunicaţiei, eu capăt formă.

A căpăta formă e ca şi cum ai primi un ajutor extern aflându-te într-o groapă de potenţial. Plin ochi de energie negativă.

Hazul nebun e că suntem şi confetti şi bandă luminoasă în

același timp. Iar realitatea vine spre noi buluc și ne înghite.

Hap, hap!

Dar poate lucrurile nu stau chiar atât de prost. Istoria, de exemplu, e un simplu cuvânt, un şir de sunete care, ele însele, nu spun nimic. Numai că, atunci când pronunţi acest cuvânt, construieşti referinţa şi, exact acum şi aici, se naşte o simultaneitate. În ea sunt chemate toate punctele-istorie din plasa digitală care inervează atât de sofisticat pielea şi carnea universului plin de universuri. Și asta n-are nici în clin nici în mânecă cu ceea ce credem că trebuie sau ar trebui să fie istoria.

E interesant însă că am o dinamică ameţitoare şi că sunt, aproximativ, un instantaneu. Mă gândesc privindu-mă. Dar mă aflu foarte departe de mine tocmai pentru că viteza comunicaţiei este de-a dreptul nebună, nebună de legat.

De unde primesc instantaneu informaţia potrivit căreia mă voi mişca într-o direcţie sau alta?

Sau se mişcă doar manipulatorul meu? Și, cum empatia lucrează cu sârg, creierul se digitalizează urmând întocmai întruparea mea într-o formă oarecare.

Mă desfăşor potrivit unei infinităţi de programe auto-executabile care mă derulează în miimi de secundă în ritm îndrăcit dar ceea ce mă preocupă este propria mea greutate. Chiar nu sunt greu?

Biţii care mă compun chiar sunt aponderali? Care e răspunsul?

Suntem fiinţe digitale lipsite de timp şi insensibile la cântecul înşelător al atracţiei gravitaţionale?

Gravitaţia a făcut să vibreze bula mea digitală?

Tocmai mă duelam cu Jedi într-un inel magic când am auzit cea de-a douăsprezecea bătaie bubuitoare din turnul primăriei din Takla Makan.

Limbile bătrânului orologiu s-au strâmbat de durere. S-au înroşit. Și s-au topit în picuri strălucitori, rotiţi spre stânga. Și picurii se aruncară în vârtejul unui tango c-un Iglesias de zile mari zăvorât de un şmecher de DJ din Hubba Dubba într-un haios MP3, prins în vibraţia unor corzi digitale din Kebabo Ma.

Orologiul bate.

Bing, bang, bing, bang în macrounivers. Tic, tac, tic, tac, în

microunivers.

Tradiţia temporală în carne şi oase. Măcinând istorii desuete şi furişându-se pervers în existenţa mea iluzorie. Cu figuri şi figurine. Figurine mecanice, oamenii de zi cu zi. Animaţi de un manipulator pervers.

Ce figuraţie mai fac!

Figurinele anunţară ora exactă cu lovituri de baros şi-apoi se prăbuşiră-n golul ameţitor al unui întâmplător http-error.

Cântând aleluia în ritm de samba.

Dezbumbându-se. Şi sfărâmându-se de caldarâmul umed-digital.

Crack!

Nu e samba! mi-a strigat Jedi schimbându-şi armele.

Pentru că manipulatorul lui se plictisise să o tot încaseze de la demonii aruncaţi de mine în joc, Jedi aduse din marele nimic o mulţime de pietre magice şi reptile fălcoase care m-ar fi înghiţit într-o clipită.

E house, fără îndoială! a răcnit Jedi tunelând simetriile din proximitatea mea.

L-am plesnit cu raza mea cea verde.

Şi chiar în clipa aceea digitală un uriaş glob de foc tăie nodul informaţional lunar fix în două felii strălucitoare.

Hârşti.

Printre digitali se stârni panica. Ziceau cu toţii că se schimbă nivelul de joc, săracii de ei. Alergară de-a valma prin nodurile informaţionale încercând să-şi schimbe potenţialul energetic, să se stabilizeze pe un nou nivel digital.

Globul de foc se scufundă şuierând în apele ipoteticului golf din imaginarul Puerto Pico, port în inima Oceanicului.

Oceanic.

Ciao, Vangelis, ecumadorra compresador, puerto pico!

Dacă vrei să te plimbi printr-un puerto pico numai al tău poţi hoinări prin atlanticele înspumate.

Numai să vrei.

Hârşti. Luna pe din dou.

Ăsta e viul!

Se dă în vânt după simetrie, chipurile dar face şi pe dracul în patru să le rupă atunci când te aştepţi mai puţin.

Cele două felii lunare îşi dezveliră cărnurile aburinde lăsând vârtejurile virtuale să agite atlanticele. Valurile lui Oceanic inundară depozitele din docurile digitale pe unde fojgăiau războinici şi mafioţi clipicioşi şi o mulţime de năuci care tocmai se vânzoliseră prin magazinele virtuale din Takla Makan.

Ciao, Vangelis.

Un gamelor din Gutumbe îşi aprinse un trabuc cubanez, îşi lustrui ghetrele cu unul dintre faldurile mantiei sale înstelate şi spuse nu ştiu ce chestie hazoasă dintr-o reclamă pentru detergenţi. Apoi pluti departe, departe rămânând agăţat într-un semafor din Mauna Lao. Semaforul prinse viaţă, rânji şi făcu semne porcoase unui pornozaur cerând webmasterului său să fie transferat într-un site pentru gospodine şi bambine.

Să-şi facă de cap. pocitania!

Asta la vista, astavista, eguardo pecator!

Sirenele portului ţipară, despletitele.

Deznădăjduite.

Plesnind cu cozile lor strălucitoare un nod informaţional liber de influenţele câmpurilor magnetice. Care tot luau forme aiuritoare. De nu mai înţelegea nimeni ce-i cu ele. Erau când Elvis într-un internet-café din New England, când Barbao Cambo din Monte Casella, când Godzila dintr-un chat pataggonez.

Macaralele, ochioasele, şeniletele şi agregatele săltăreţe se bălăngăniră sub rafalele puternice de vânt.

Bangala, bangal, bangalador.

Vântul?

Aiurea, digitalilor!

O grămadă de biţi răsturnaţi din greşeală într-una din cele două felii lunare de un imberb cenaclist din Matunga chiar la frontiera site-ului său. Ăsta era vântul.

Macaralele căzură printre şinele contorsionate. Şinele se transformară în inele magice, magice. Şi rotitoare. Inelele traversară nodurile informaţionale în mare viteză.

Braţul armat al fierătăniilor dărâmară-n cădere acoperişul unor magazii de carburant din Kumpaala. Acolo unde nişte conspiratori puneau la cale o criză internaţională. Criză petrolieră cu un preşedinte Fahad ucis într-un schimb de focuri şi cu un mic război local în

Bankusai şi cu o mie şi unul de ostatici ţinuţi în lanţuri în catacombele din Mauna Lao.

Carburantul prinse glas de soprană. Se metamorfoză într-o blondă sclipitoare care stârni un uragan digital. Uraganul se sfârşi cu numeroase pagube materiale şi cu sute de mii de digitali şi de digitali aruncaţi care încotro prin câmpul informaţional universal. Spermatozoizi aiuriţi jinduind după marele orgasm, după cel mai mare mare premiu sau după o enciclopedie numai bună de virusat.

Un pilot din Guaribo îşi resetă calculatorul de bord şi sute de scântei ţâşniră prin întuneric arzând câţiva digitali de rezervă aflaţi într-o fundătură informaţională iar eu bându-mi cafeaua de dimineaţă pe o terasă din Bankusai m-am lăţit prin furtuna enciclopedică pentru a-mi mări suprafaţa informaţională.

Butoaiele de nitroglicerină de pe burtoasa caravelă Vavola Valé ancorată în Puerto Pico săriră-n aer asemenea unor păstăi de fasole din reclama cu Johnson B. Johnson cu care fafalorii din Bandao au burduşit nodurile informaţionale din arhipelagul Okasai, din Wangola Wole şi din Bitumbe.

O parâmă de oţel şfichiui văzduhul digital încins de războiale semantice dintre Marele Case Informaţionale din Takla Makan. Decapită un hamal. Care alergă să se ascundă sub un banner de la Trigostar & comp. Umplându-l de sânge.

Tipii de la Trigostar aveau un magazin virtual ca lumea. L-am decodificat atunci când manipulatorii din Takla Makan mi-au ataşat un program autoexecutabil performant. Demenţial!

Remorcherele din Gubanao loviră un tanc petrolier. Care se duse la fund cât ai clipi. Într-un recycle bin, vezi bine.

Un helicobacter explodă pe un cargou eşuat în apropierea farului genovez din Kualo pornind un război biologic în Gutumbe. Bastonul de la prova unui velier din largul mediteranelor străpunse masele de aer incandescent şi se înfipse în gâtul unui docher care spiona pentru serviciile secrete din Burbansk.

O grămadă de fulgere globulare căzură peste uzina electrică din Donga Baro.

Jerbe de foc orbitoare se încolăciră printre marile transformatoare din Kolula rupând simetriile câmpurilor electrice.

Cablurile de forţă din Gutumbe se aprinseseră pe rând.

Turnul de apă din Bulbona se surpă într-un nor de praf. Ambulanţele din Potocapetlan stâlciră sub roţi mai mulţi muncitori care alergau zăpăciţi încoace şi-ncolo.

Lămpile fluorescente de pe marile bulevarde din Guzon plesniră asemenea unor baloane de săpun. Automobilele din Tulule alergau brambura mânate de o forţă nevăzută. Un reporter de la postul local de televiziune din Mauna Lao sfârşi într-o mare de flăcări. Magistralele informaţionale din Wale Wa se topiră instantaneu.

Un automobil din Tamora To nimeri într-o reclamă luminoasă. Un altul se făcu fărâme. Chiulasa motorului său strivi capul unui poliţist. Luminile farurilor şerpuiră fantomatic printre şuvoaiele de apă sulfuroasă venite de nicăieri.

În Burbansk un pumn de meteoriţi sfârâi peste acoperişuri dărâmând hornurile.

O mulţime de bărbaţi şi femei digitalizaţi încercară să se salveze aruncându-se pe o fereastră. Se zdrobiră pe suprafaţa de lucru a unui câmp informaţional din Takla Makan. Streşinile din Cretona se umflară şi pocniră asurzitor. Conductele de gaz din Hola Ha explodară violent. Cărămizi incandescente umpleau trotuarul din Maradar.

Vitrinele marilor magazine virtuale din Hemola Come se lichefiară şi se scurseră-n rigole. Capacele canalelor subterane din Fanfora Fofan zburară prin aer rotindu-se ameninţător. Unele se-nfipseră-n zidurile care se desfăceau acum bucată cu bucată bulversând fişierele din profunzimile informaţionale de energie joasă.

În Morador un jet de apă fierbinte lovi două echipe de intervenţie. Urlete înfiorătoare de durere şi de groază se înălţară în noaptea digitală.

Cioburile unei vitrine din Oprah tăiară beregata unui inspector de poliţie care chema ajutoare prin radio. Un autobuz din Jahabah Hahabah se învârti în loc măturând un chioşc de ziare şi două femei despletite.

Mănunchiuri de fulgere brăzdară cerul însângerat din Vaga Voga.

Un tei din Takla Makan, despicat fix în două de furtună, luă foc.

Simetria, ha, ha, ha!

Flăcările digitale înghiţiră cartiere-ntregi în Pasalo Posa. Valuri fierbinţi de vânt loviră gara din Boma Bume smulgând peronul şi

pasărelele. Câţiva lucrători feroviari încercară să degajeze liniile. Se treziră aruncaţi dincolo de semnale de suflul unor puternice explozii. Geamurile sălii de aşteptare se făcură ţăndări. O locomotivă se puse-n mişcare de una singură şi pătrunse-n depou în mare viteză spărgând zidurile.

Un vagon cu var se crăpă-n două. Norul alb pluti pe deasupra gării şi omorî mai mulţi trecători.

Un alt pumn de meteoriţi căzu peste aeroportul din Zamo Moza. O grămadă de aeronave luară foc. Arseră mai multe ore în şir scoţând vălătuci grei de fum. Turnul de control se clătină şi-apoi se făcu fărâme. Un avion aflat încă în aer încercă să se îndrepte spre sud dar un fulger globular îl traversă de la un capăt la altul topindu-l ca pe o bucată de ceară. Betonul pistelor se crăpă. Ierburile uscate se făcură scrum.

Undeva, în noaptea digitală, se auzi un vaier sfâşietor.

Biţii nodurilor informaţionale ţâşniră prin văzduh, se rostogoliră şuierând şi se prăbuşiră departe, printre ruinele fumegânde ale unui cartier mărginaş din Takla Makan.

Clopotniţele din Bulbona se umplură de lumină. Zidurile bibliotecii digitale din Wamposa se zguduiră. Serverele luară foc. Ferestrele zăngăniră.

Unda de şoc smulse acoperişul de ţiglă roşie al căpităniei din Langoa.

Lumânările din templul Hotanor se pulverizară.

Pământul se cutremură în Bankusai.

Duduiau întinderile nisipoase din deşertul Doga Noga. Aburi verzi sâsâiră îndelung ieşind din nodurile informaţionale furate de gombedadorii din Hucaronar.

Nori de pucioasă înfloriră printre clopotele care sunau ameninţător în inima mândrei Guala Gale.

Prin văzduhul digital se simţi o vibraţie stranie. Masele de aer încins se înghesuiră unele în altele înghesuite de manipulatorii de dincolo de orizontul nostru vizibil. Pietrele funerare din Kahalar începură să se încline şi să se prăbuşească pe alei.

Capacele cavourilor din Gambo huruiră.

Lanţurile genetice care împrejmuiau nodurile informaţionale din Gastrobias zăngăniră şi ele. Şi-atunci, nelămurit, se-auziră vocile

digitalilor. Prin întuneric se zăriră luminându-se inele. Undeva, în adâncurile câmpului informaţional universal, jucau luminiţe îndrăcite. Nodurile informaţionale se umflară.

Din marele nimic ţâşniră cioturi însângerate. Apărură găvane lucitoare.

Valuri de sânge se ridicară dincolo de suprafaţa de lucru informaţională din Takla Makanscurgându-se apoi printre burţile dolofane ale câmpurilor magnetice.

Digitali descărnaţi mişunau acum peste tot.

Câte-un ghem de viermi informaţionali, roşiatici, se rostogoleau prin bălţile puturoase pe care le răscoleau o mulţime de fotoni apucaţi de nebuneală.

Purtate de suflul exploziilor, vâjâiau prin văzduh o mulţime de ferestre digitale făcându-se bucăţi şi zdrenţuind enciclopedia.

Cerul se lumină pentru o clipă.

Stelele clipiră spasmodic. Spirale de foc alunecară prin dreptul lunii. Digitalii se strânseseră laolaltă pipăindu-se. Porniră spre lumină.

Pe-o bancă, la intrarea-n crunta realitate, se derula visul unui cerşetor.

Cerşetorul, am văzut cu ochii mei, se visa undeva, cablat într-un site de pe coasta de azur a medetiranelor. Nu-i păsa de nimic în visul lui aiuritor. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi şi-avea pe el un tricou de marinar cumpărat de la un magazin de pe nivelul cinci cu doi al subcâmpului informaţional regional din Takla Makan.

Buzunarele-i erau doldora de carduri verzulii, gălburii şi viorii.

În port îl aştepta un iaht pântecos. Matrozii erau beţi turtă şi cântau de mama focului tot felul de cântecele porcoase de pe vremea marilor războaie digitale din Gonga Matonga şi din îndepărtata Magalonia.

O mulţime de fete răpitoare se ţineau de capul cerşetorului. I se agăţau de gât. Îi pipăiau daravera. Pofticioasele! Sigur că-şi notase numerele lor de mobil.

Sigur că le invitase pe toate la internet-café. Ba chiar să-l însoţească toate într-o croazieră pe mediteranele sudice.

Erau şi blonde. Şi brunete. Şi roşcate. Scunde. Înalte. Grase. Subţiri. Cu sânii mici, mici de tot, cât o tabacheră sau, dimpotrivă, cu sfârcuri uriaşe, cât un cap de copil.

Şi vreo două, trei fete de cauciuc.

Ce nebunie!

Ah, viaţă tihnită şi lipsită de griji!

Cât de departe erau foamea, setea şi frigul! Puturoasele celule ale puşcăriei! Şi bătăile de la poliţie! Şi păduchii de la azilul săracilor! Şi cât de plăcut era parfumul năbădăioaselor fetişcane care-l acopereau de sărutări înfocate şi neruşinate! Şi ce ca lumea se anunţa apropiata desecretizare a tuturor lumilor şi marea digitalizare! Şi-un minut, un singur minut de karaokeee!

Parfum?! Aiurea!

Ce era cu duhoarea aceea cumplită?! Şi care-i tulbura frumosul vis zgâindu-se la el cum râdea fericit prin somn?!

Un digital! Doi digitali! Trei! Patru! O sută! O mieee!

Cerşetorul se dezmetici. Se ridică de pe bancă înspăimântat. Încercă să fugă.

Unul dintre digitali îi rânji drept în nas, tuşi nestăpânit şi-i umplu faţa de sânge.

Un altul îi atinse obrazul privindu-l plin de interes. Alţi doi digitali încercară să-l dezbrace.

Cerşetorul începu să ţipe îngrozit. Prinse un digital de braţ încercând să se elibereze din încercuire. Rămase cu braţul în mână.

Urlând ca ieşit din minţi, o luă la fugă spre stradă.

Digitalii se năpustiră pe urmele lui gemând. O parte încercară să-i taie calea tunelând văzduhul încins şi plin de fum.

Se rostogoliră pe-un povârniş umplând iarba de sânge. Cerşetorul îi ocoli sărind peste ei şi porni valvârtej la vale.

Preţ de o clipă, furtuna cosmică se potoli. Apoi se-auzi un vuiet asurzitor. Mii de fulgere împunseră întunericul. Digitalii căzură-n genunchi. Inelele luminoase începură să vâjâie prin văzduh purtând chipurile lor. O mare de sânge se revărsă peste crunta realitate vuind şi sfărâmând ruinele construcţiilor virtuale.

Cerşetorul zări în noapte o cabină telefonică şi se îndreptă spre ea împleticindu-se şi ţipând ca din gură de şarpe.

— Alo! Aloo! Poliţia?

— Care eşti acolo?! mormăiră nişte voci fără prea mult chef.

— Eu sunt, dom comisar, Gambo Gamborino!

— Gambo Gamborino?! se mirară vocile de la capătul firului

căscând zgomotos şi vrând să ştie care Gambo Gamborino o fi.

— Cerşetoru'!

— Aha! Care-i şpilu, băiatule?! întrebă comisarul plictisit.

— Sunt în mare pericol! ţipă Gambo Gamborino izbucnind în plâns.

— Ţine-ţi firea, mă băiatule! De când cu furtuna asta cosmică, totu' s-a întors cu fundu-n sus! mormăi comisarul pe mai multe voci. E o chestie de rupere de simetrii. Au rupt simetria unui ficţional bufnilian. Înţelegi, băiete?

Ce să înţeleagă cerşetorul?

Nici nu era cerşetor. Era un ofiţer din serviciile secrete care umbla după un chilipir informaţional, ceva.

Dar ofiţerul nu era ofiţer aşa după cum nici jazzolinul bufnilian nu era jazzolin şi aşa după cum nici realitatea nu e realitate fiind un virtual de prima speţă.

După 2000 ar urma, în mod firesc, Epoca Renaşterii.

Aşa se petrec lucrurile în domeniile virtuale acolo unde se construieşte aparenţa. Mă desfăşor potrivit unei infinităţi de programe auto-executabile care mă derulează în miimi de secundă în ritm îndrăcit dar ceea ce mă preocupă este propria mea greutate.

Dacă voi avea suficientă energie aş putea căpăta substanţă într-o enciclopedie oarecare care face parte din baletul cosmic al universului plin de universuri. Aş putea fi Galileo sau, dacă acest moment virtual lunar a cărui simetrie este ruptă de moreaugarin se va metamorfoza într-un alt timp enciclopedic ubicuu, aş putea fi un bidubozaur sau un gamelor din Gutmbe.

E o problemă de alegere.

Timpul nu se adaugă. Nu e petală de trandafir. Nu o decât moment magnetic. Iar romanul, fiindcă e roman musteşte de momente magnetice. În 1567 egulabul de Mitombe mi-a spus câte ceva despre arta romanului. Ne aflam pe malul oceanicului. Obin Oba trecea cu submarinul lui galben spre Takla Makan. Cu Obin Oba m-am întâlnit în 2789 în Bulla Bao. Se pregătea să dea o lovitură mortală clanului Jedi din Guandeluppa. Nu prea mi-a păsat de toată tevatura. Îl urmăream pe împăratul Ogawa care voia să pună la cale un moment magnetic ajutat de grupările oculte din Bankusai. Avea de gând să schimbe orientarea de spin a întregului univers plin de universuri pentru a

pune mâna pe enciclopedia Hakkodai.

Toate astea de fapt sau şi întâmplat iar tu internautule nu eşti decât o aparenţă în jocul pervers al câmpurilor magnetice. Îţi poţi construi proria ta istorie. Eşti liber.

Dacă nu te-ai convins că e ruptură de simtrie, priveşte luna.

Sau trimite un e-mail moreaugarinului